

Și au trăit fericiți...

Stefan Doroftei Doimaneanu

Deschide plicul sosit din depărtare,
Citește câteva rânduri din misivă,
Inima-i bate din ce în ce mai tare,
Demonii nopții intră în derivă !

Sărută luna cuprins de frenezie.
O cucuvea anunță-o-mormântare,
Tristețea i-a intrat în agonie
Ucisă de parfumul din scrisoare.

Purtat de vis și fără de emoții
O-ngroapă iute în duna de nisip,
Eliberat, în geana dimineții,
Își re trăiește taina în timpul fără chip...

*

Se reîntoarce-n vremuri neuitate
Când stele aduna, să i le prindă-n păr,
Când îi fura săruturi incitante
Ca un naiv, în veșnic neastâmpăr,

Și când o legăna pe unde adormite
Ținând de mână luna somnoroasă,
Sau alergau pe zarea cea fierbinte
În zori, când soarele pleca de-acasă,

Apoi mușca adânc din trupul ei virgin
În mlădioase unduri mistuitoare,
Iar chipul ei, flori rupte din divin
Se îmbrăca în strai de sărbătoare...

*

Coboară pasărea de-oțel din nouri...
Doru-i aprins în fericiri dansează,
Pe buze, vorbele-i curg râuri, râuri,
Gându-i scăpat din chingi, aniversează.

Pe brațe-și poartă visul într-o floare,
Plutește în abisuri noi, ferice,
Vraja îi dă fiori în așteptare
Vocea îi tremură ca unui biet novice.

Ea-l caută cu ochii prin mulțime

Privirea îi aleargă, și îl cheamă,
Ruga-i se plimbă pe aripi heruvime,
Lacrimile-i curg sfioase și cu teamă...

*

Se contopesc topindu-se în ceruri,
Neantu-i urcă într-un car de stele,
Din ochii lor se scurg râuri de leruri,
Iar pe obraji le înfloresc lalele.

Se reascund în nopți, printre luceferi,
Își reculeg secundele pierdute,
În raiul lor vor să rămână teferi
Până ce îngerii dori-vor să-i sărute.

Se învelesc cu frunze și cu muguri,
Pe plai, maci fericiți îi împresoară,
Pe trupul lor se plimbă, începuturi
Și se iubesc... Și se iubesc... A câta oară ...